

Вечно неспокойно, тайнствено, могъщо
 Всека утринна ти гледаше как
 Из гърдите на талази усмирени
 Вдига се, чертае кървави бразди
 Слънцето като сърце огромно — цело
 В пламък и венец от розови мъгли.
 Ти укрепваше, и твоя поглед пийше
 Жадно блесжка на необятний шир.
 Почна да възстава в твоята душа
 Ясен образа на невгашна надежда.
 Да звъни кривта по всичките ти жили,
 И замаяна от музиката кротка
 На морето, секаш пълнозвучен орган
 В безпределен храм от злато и лазур,
 Виждаше да се белее връз водите,
 Кат крило на чайка, малка лека лодка.
 С нея идеше едно сърце пламтящо,
 От неведома страна през много бури
 Щастие то цело носеше ти тя.

МАРИЯ

Моята последна бе измамата то —
 Аз видех изхвърлени на морския брег
 Жалките останки на разбита лодка.

ТРИТОНА

От тагаз захвана ти да плачеш често
 И тжгата на морето да разбираш,
 Винага немирното море от сълзи
 На тез всички, що са страдали, купнели.
 Ти обикна в него своето страдане.
 То говори в часове, когато треска
 Бурята и валози се метат бесни.
 Сдавения плач на хиляди надежди,
 Некжде заключени в дълбочините,
 Се подема в страшен рев и великани
 С кждрава коса от искрометна пеня
 С рамена повдигат тъмните вериги
 На недрата морски и в брега със тресък
 Хвъргат ги разкъсани, разбити.
 В тия часове обикна ти морето,
 И запали те бунтовния му дух
 Тебе — кротката, смирената жена,
 Завладе желането да бъдеш силна,
 Да си горда и свободна, да посрещнеш
 С химн победен утрото на нов живот.